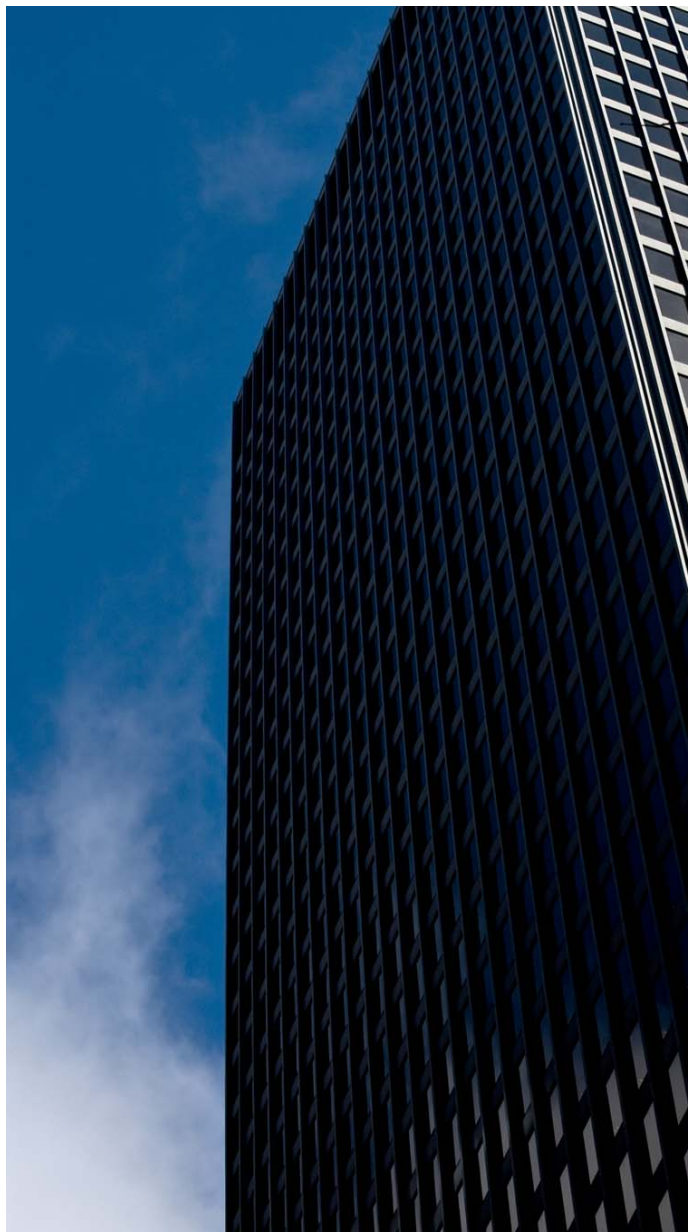

9 maart 2008

De wereld onder de grond

Niets is hier aan de aandacht ontsnapt. Alles is bedacht, ieder element is door iemands handen gegaan, gezien door ogen en bewerkt en aangepast, totdat het werkelijk naadloos in elkaar paste.

Het gebouw is leeg maar dat voelt niet zo, dit in tegenstelling tot de kelder van de burelen, waar ik eenzaam en alleen door de gangen schuifel.

Toronto Dominion Centre koestert me en laat me voelen dat dit een deel is van het grotere idee of geheel. En dat ook ik dat ben. Veilig in de onderverdieping, die geen overgeschoten, toegankelijk gemaakte ruimte is maar de essentie van het gebouw boven zich in zich draagt.

Dit is het deel van het paleis waar iedereen mag komen. De pracht van het materiaal en de maat, zonder praal. Het ingetogen karakter van het ontwerp, de meubels, de belettering zijn zo consequent, overal aanwezig, dat het per geworpen blik imposanter, maar ook weldadiger wordt. Sommige dingen zijn echt gemaakt om indruk te wekken, maar niet intimiderend of overwelddigend. Ik sta tegen een wand van travertijn geleund alsof het een muurtje van baksteen is en het voelt alsof dat ook zo bedoeld is. Het is een museum zonder bordjes en zonder bescherming van de kunstwerken. De conservator vindt het zelfs leuk als ik op de museumstukken ga zitten. En ik waan me in een museum dat alleen voor mij is opengesteld.